

is ook in dat museum, als door de mooie reproducties in de bibliotheek zelve, dat wij de bevallig poëtische kunst der Florentijnen uit de XVe en XVIe eeuw bestudeeren kunnen, toen Andrea Guazzalotti, Giovanni Mendoza, Francesco da Sangallo, Benvenuto Cellini hunne heerlijke kunstwerken in brons schiepen.

In deze beide historische perioden eener kunst, die eerst in de laatste jaren als zoodanig de waardeering heeft herworven welke zij verdient, hebben de moderne fransche medailleurs leering gezocht en gevonden. En de jongeren zullen, al brengen zij ook voort onder den invloed van de meesters van heden, wier discipelen zij noodwendig zijn, dat voorbeeld hebben te volgen, willen zij, ondanks alle persoonlijkheid, aan routine en banaliteit weerstand bieden.

De geschiedenis der nieuwere Fransche medailleerkunst toont dit voldoende aan.

Het slaan van gedenkpenningen was even

goed als het beitelen van medaillons, het oprichten van triomfpoorten en het gieten van standbeelden een middel geweest waardoor de fransche koningen de meer of minder roemrijke daden, door hen of in hunnen naam verricht, aan de herinnering van het nageslacht overlieten. Het graveeren dier gedenkpenningen was, als dat der geldstukken, een beroep geweest, waaraan de kunst zeldzaam deel nam.

De eerste Republiek gaf aan dat beroep een grootere uitbreiding nadat Louis David den 26sten October 1792 in de Nationale Conventie den wensch had uitgesproken „dat medailles geslagen werden voor alle roemrijke of gelukkige gebeurtenissen die reeds waren voorgevallen of zouden voorvallen in de Republiek, en dit naar het voorbeeld der Grieken en Romeinen die door hunne *recksen van metaal* niet alleen de kennis hebben verspreid van merkwaardige gebeurtenissen en van groote mannen, maar ook die van den vooruitgang

PORTRETTEN VAN DEN HEER EN MEVROUW PENNINK TE DOESBURG.